

[Hagen Hagensen]

har, fremfor at det skal være det offentlige, der inddrager pengene til forvaltning, for at de igen kan falde ned på omtrent de samme personer. På den måde kommer der færre penge tilbage end dem, man afgav, alene fordi forvaltningen koster ganske mange penge.

Jeg kan ikke takke de øvrige partier for tilslutning. Hr. Bernhard Baunsgaard citerede fra bemærkningerne, så man fik det indtryk, at der stod, at man med en almindelig indkomst havde råd til at spare 30.000 kr. Det står der ikke. Der står, at ordningen henviser sig til almindelige indkomster. Vi har sat en overgrænse på 30.000 kr., som det naturligvis erkendes – som jeg sagde det før – at den med den mindre indkomst vel næppe evner at spare op. Men der er da ikke spor tvivl om, at også den, der sparer op af den mindre indkomst, får gavn af skattefriheden for renter op til en vis overgrænse.

Man kan naturligvis drøfte, om ordningen vil give en nettoopsparing eller den alene betyder en binding. Hr. Arne Bjerregaard var inde på betragtninger herom og nævnte også i den forbindelse, at det egentlig var et spørgsmål, om det overhovedet var ønskeligt med en opsparing under en afmatningsperiode. Ja, så sandelig er det det, for det drejer sig om, at vi får erhvervslivet i gang på ny, og det kommer kun i gang på ny gennem en privat opsparing.

Hr. Arne Bjerregaard sagde også, at forslaget begunstigede en lille gruppe. Det er jo ikke sandt, for der er mulighed for at indskyde ganske små beløb, og der er mulighed for at indskyde nogle større beløb. De, der indskyder de små beløb, får også fordel deraf i forhold til beløbet, de har indskudt.

Om hr. Flygaards bemærkninger, som ikke så meget var rettet til mig, skal jeg blot sige: ja, forholdsmæssigt regner det mere på et større stykke jord – overført: der kommer forholdsmæssigt mere ud af det for den med den store indkomst. Det er rigtigt, sådan som vores skattesystem er, men hr. Flygaard og jeg er jo enige om at ønske, at proportionalbeskatningen bliver gennemført så højt op som muligt, vel egentlig helst helt til tops, og så vil den betragtning jo ganske falde bort.

Jeg vil til slut sige, at vil man målet, så må man også ville de midler, der skal til. Forbruget bliver begrænset, når der finder en opsparing sted, og en opsparing, der bindes, er af væsentlig betydning. Så kan man tale

om størrelsen. Vi er rede til at drøfte både størrelse og bindingsperiode og meget andet, men jeg synes, man måtte kunne samles om at gavne den opsparing, som vi har så hårdt brug for. Det gælder ikke blot, at det er opsparing som helhed for os alle sammen, der er behov for, det gælder også, at vi herved gavner den enkelte borger. Jeg tror og håber på, at vi under udvalgsbehandlingen denne gang kan nå et langt stykke videre, for den private opsparing trænger så sandelig til at blive fremmet til gavn for os alle.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg har flere gange givet udtryk for det principielle synspunkt, at det måske ikke er hensigtsmæssigt at tage lange, indgående debatter om forslag, der er genfremsættelser, og hvor de principielle synspunkter klart er kommet frem. Men jeg synes alligevel, der ved denne lejlighed er fremsat nogle synspunkter, som jeg i hvert fald gerne vil give en kommentar med på vejen. Det gælder bl.a. de bemærkninger, som hr. Erhard Jakobsen gjorde.

En af de ting, der i hvert fald spiller en rolle samfundsøkonomisk, er, om der rent faktisk finder en opsparing sted, om man kan forestille sig, at forslaget har en sådan karakter, at det vil kalde ny kapital frem. Jeg vil gerne give folketinget den oplysning, som selvfølgelig også skal komme til udvalget, at vi i dag har en ganske udmærket oversigt over, hvordan kontiene fordeler sig i pengeinstitutterne. Vi har 320.000 konti her i landet på over 10.000 kr., som er under 12 måneders opsigelse. Der er omkring 22 mia kr. på disse konti sammenlagt. Der er ingen som helst tvivl om, at hvis man gennemfører en ordning som den her foreslåede, vil en betragtelig del af disse konti blive bundet. Man kan sige, at det er en fordel i sig selv, at de er bundet, men det synes jeg i og for sig kræver en lidt nærmere forklaring, for de er der altså stadig væk. Det er i hvert fald umiddelbart lidt svært at se den samfundsøkonomiske værdi i, at de bliver bundet.

Derimod kan man se den samfundsøkonomiske virkning af, at der er tale om en reel skattebesparelse. Lad os tænke os, at 100.000 af disse 320.000 konti bliver bundet, og at der bliver en skattefri renteindtægt på 6.000 kr. på hver af dem. Så giver det 350 mill. kr.